

det ham at vende sig, saa Mads kom til at ligge underst, og et mægtigt Glædeshyl fra Tilskuerkresen hilste Goliats Nederlag. Men saa skete der noget. Da Mads blev klar over Stillingen, hvæsedes han af Raseri og spyttede ham pludselig op i Ansigtet.

Hvad han i Øjeblikket følte udover Væmmelse ved det Slim, han tørrede af sig med sit Lommetørklæde, huskede han nu ikke længer. Han mindedes kun, at han bagefter stod henne ved Muren omgivet af sine Kammerater, og at Inspektør ude paa Legepladsen havde faaet fat i Kraven paa Mads, der raabte i vild Desperation, mens Spanskrørsstokken buldrede paa hans tykke Vadmelsryg, at saadan en Herregaardsdreng i Fløjlsklæder ikke var andet end det bare Skidt i Vorherres Øjne. Han huskede ogsaa, at han straks, da han kom hjem, bad sin Fader om at tage ham ud af Skolen men ikke kunde faa sig selv til at sige Grunden. Dette at have set et Menneske, en Kammerat ovenikøbet, forvandle sig for hans Øjne til et modbydeligt, edderspyende Kryb, gjorde ham skamfuld.

Ikke længe efter var det, at han paa Grund af Faderens Død blev sendt til Herlufsholm; men seks Aar senere traf de hinanden igen som nybagte Studenter i København, og med nogen Overvindelse fornyede han Bekendtskabet. Mads Vestrups fuld-